

AŽ LÉTO
SKONČÍ

PENELOPE WARD

BARONET

Až léto skončí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Penelope Ward

Až léto skončí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

AŽ LÉTO
SKONČÍ

AŽ LÉTO
SKONČÍ

PENELOPE WARD

Pro Kandace Milostanovou.

*Děkuji, že svým světlem ozařuješ knižní svět
a učíš nás, co je skutečně důležité.*

1. KAPITOLA

Heather

Viděla jsi toho chláпка, který se nastěhoval do lo-
děníce?“

Zrovna jsem se vrátila do našeho domu u jezera po-
té, co jsem dnes ráno doprovodila matku k lékaři. Za-
tímco jsem byla pryč, kamarádka mi prokázala laska-
vost a předala klíče našemu novému nájemníkovi.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

Chrissy se zazubila od ucha k uchu.

„Co ten pohled?“ podivila jsem se.

„Je... zajímavý.“

Povytáhla jsem obočí. „V jakém smyslu?“

Uchechtla se. „To musíš zjistit sama.“

Mohlo to znamenat jen jednu ze dvou věcí: buď je
neskutečně pohledný, nebo se k nám přistěhoval psy-
chopat.

Naše rodina několik posledních let pronajímá zre-
konstruovanou loděnici u jezera Winnepesaukee – nej-
větší vodní nádrže ve státu New Hampshire. Nachází
se v podhůří Bílých hor a turisté si sem rádi chodí od-
počinout od ruchu velkoměsta. Jak říkají místní: „Ta-
dy plyne jezerní čas.“

Bydlím už jen s matkou a máma nepracuje, tak-
že potřebujeme loděnici pronajímat, abychom měly

na složenky. Přes zimu občas zůstává neobývaná, ale během teplých měsíců je neustále zarezervovaná, a to až do brzkého podzimu. Někdo si ji pronajme na týden a někdo na delší dobu. Zás tak velká není, takže lidé v ní obvykle přebývají sólo, než že by se k nám stěhovaly celé rodiny. Tenhle nejnovější host si ji zarezervoval na téměř tři měsíce, až do konce srpna – skoro na celé léto. To se ještě nikdy nestalo.

„Takže se už zabydlel?“ zeptala jsem se.

„Jo. Vypadá jako slušný člověk. Moc toho nenamluvil, ale choval se zdvořile. Měl sluneční brýle, takže jsem mu do očí neviděla. To je škoda, protože oči toho o člověku hodně prozradí.“

Vím, že se jmenuje Noah, protože jsem využila informací z jeho kreditní karty a provedla základní prověrku. Jinak toho o něm moc netuším, jen že se jmenuje Noah Cavallari, je z Pensylvánie, má kartu Visa a čistý trestní rejstřík.

Našich hostů si nevšímám. Když jsem byla mladší, máma mi přísně zakázala, abych se s kýmkoli, kdo bydlí v loděnici, bavila – však víte, pro případ, že to nejsou slušní lidé. Takže i jako dospělá si ze zvyku udržuju odstup.

Součástí nájmu loděnice je i úklid – ten zařizuju já. Obvykle tam chodím odpoledne, převléknu postel, vyměním ručníky za čisté, podobně jako v hostelu. Hosté také mají přístup k pračce a sušičce v suterénu hlavního domu. Prádelna má samostatný vchod, k němuž hosté dostanou klíč. Takže přímo do našeho domu se nikdy nedostanou.

V loděnici se nachází malý kuchyňský kout, kde si nájemníci můžou vařit. Jedná se o garsonku s koupelnou. Okny na všech stranách dovnitř proudí spousta světla a nabízejí výhled na jezero.

„Jak si dneska vedla Alice?“ zeptala se Chrissy.

„Doktor jí zas upravil dávkování léku. Celkově na tom není ani nejlíp, ani nejhůř.“

Co se týče mé matky, jsou to dobré zprávy, protože roky strávila v psychiatrických léčebnách kvůli různě závažným epizodám.

Máma trpí klinickou depresí. Bojuje s tím celý život, ale od smrti mé sestry před pěti lety se její stav prudce zhoršil. Opal byla o deset let starší než já, psychicky nevyrovnaná a často utíkala z domova. Během let, kdy jsme nebyly v kontaktu, se propadala čím dál hlouběji do vlastních myšlenek a nakonec si vzala život.

Ztratit sestru bylo to nejhorší, co se mi kdy stalo. Máma se z toho nikdy nevzpamatovala. Do Opaliny smrti dokázala matka udržet svoji depresi v mezích natolik, aby mohla fungovat. To už teď neplatí.

Chrissy odešla na směnu v pečovatelském domě a nechala mě o samotě. Vyhlédla jsem oknem k loděnici. Budova se sice nachází na našem pozemku, avšak dál od hlavního domu, blíž k jezeru. Vede k ní štěrková příjezdová cesta.

Kromě naleštěného černého nákladáku zaparkovaného v dálce nebylo po našem novém hostu ani památky. A to mi vyhovovalo. S úklidem počkám až do zítřejšího odpoledne. Hosté obvykle nebývají odpoledne doma.

Během dne se starám o vše potřebné. Pět večerů v týdnu také pracuju jako servírka v místní hospodě nazvané U Jacka Foleyho. A to je všechno, čemu se od doby, kdy se matce zhoršila deprese, věnuju. Někdo to tu musí vést a zodpovědnost za to padla na mě.

Dům u jezera – náš domov – a malá loděnice patří matčině rodině celá léta. Dědeček v závěti odkázal všechno mámě, svému jedinému dítěti. Jelikož vše bylo

splacené, netíží nás hypotéka. Což je dobře vzhledem k tomu, že jsem jediná, kdo má práci. Navíc všechno zvládám jen stěží a hodně je toho potřeba opravit.

Nechci se na život dívat negativně. Jsem za spoustu věcí vděčná. Život u jezera patří mezi ně. Přestože si občas připadám jako Popelka, jen bez zlých nevlastních sester, všechno mi vynahrazuje krása okolní krajiny.

Následujícího dne se zdálo, že je vzduch čistý. Auto mého hosta bylo pryč, takže se mi naskytla perfektní příležitost, abych v loděnici poklidila a vyměnila ručníky.

Můj bernardýn Teddy se domníval, že ho chci vyvenčit, takže mi šel v patách. Napadlo mě, že bych ho mohla vzít s sebou.

Odpolední vzduch se lepil na kůži. Slunce mě částečně oslepovalo, zatímco jsem kráčela s třemi ručníky různých velikostí pod paží a kyblíkem čistíčů na zápěstí.

Už ve dveřích do domku jsem ucítila jeho kolínskou. Ve vzduchu se vznášela mužná vůně. Přes opěradlo židle u stolu visela pánská černá bunda a na podlaze ležel otevřený obrovský nevybalený kufr. Na notebooku byly odložené pravděpodobně velmi drahé hodinky.

Postel už měl ustlanou. Možná si můj e-mail, v kterém jsem ho informovala o domácí úklidové službě, zatím nepřečetl, nebo je možná čistotný člověk a nechtěl s tím čekat.

Pes vyskočil na postel.

„Dolů, Teddy!“

Najednou se rozrazily dveře koupelny. Všechno se to stalo tak rychle. Kyblík mi spadl na podlahu a já zírala na obrovského muže, jenž tam stál jen s maličkým bílým ručníkem kolem boků. Brada mi padla na zem.

Teddy se rozštěkal.

Dolehl ke mně Noahův hluboký hlas. „Co se to tu sakra děje?“

Vlasy měl mokré. Polkla jsem a sjela pohledem po jeho těle a zas vzhůru. Sama netuším, proč mi to přestalo myslet. Byla jsem v šoku, že ho vidím, natož skoro nahého, jen s kapkami vody stékajícími po vypracovaném trupu.

Nemá být doma.

Vytrhl mě z transu. „Máte nějaký dobrý důvod, proč na mě zíráte, místo abyste okamžitě odešla?“

Hm... protože jsi vážně kus?

Okamžitě jsem se otočila ke dveřím. „Přišla jsem uklidit. Moc se omlouvám. Vrátím se později.“

Vyletěla jsem ven tak rychle, že jsem čistící prostředky nechala ležet na podlaze. Už jsem se začala bát, že jsem tam nechala i Teddyho, avšak ten za mnou naštěstí vyrazil ven.

Viděla jsem toho muže jen několik vteřin, ovšem i to stačilo, abych pochopila, proč se Chrissy včera tak pochechtávala. Je to opravdu nádherný muž s ostře řezanými rysy a dokonalými vousy. Je také velmi vysoký a nejspíš ten *nejmužnější* chlap, na jakého jsem za dlouhou dobu narazila.

A taký neurvalý. To je zřejmé. *Ale sexy.* Tmavé vlasy, vypracované tělo... Vypadal, že mu bude krátce po třicítce.

Matka si právě v kuchyni připravovala sendvič, když jsem se vrátila domů.

„Co se děje?“ zeptala se. „Jsi nějaká červená.“

Taky jsem maličko lapala po dechu. „Právě jsem ze sebe udělala před naším novým nájemcem naprostého pitomce. Neměl tam auto, tak jsem si myslela, že je vzduch čistý.“ Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla, abych se uklidnila. „Vyšel z koupelny. Byl polonahý. Vyděsila jsem ho k smrti. A místo abych hned odešla, ztuhla jsem a jenom na něj zírala. Neměl z toho radost.“

Teddymu visel jazyk z pusy, jako by i on na ty okamžiky vzpomínal.

Máma si přestala mazat chleba máslem a rozesmála se – bylo to poprvé po dlouhé době, kdy jsem ji slyšela se smát. Sice to bylo na můj účet, přesto jsem se pousmála. Už kvůli tomu stál celý ten zážitek málem za to. *Málem.*

Večer jsem vzala Teddyho vyvenčit a kbelík, který jsem nechala v loděnici, jsem našla venku na schodech. Všechny čisticí prostředky byly v něm. Noah se sice zachoval tak trochu jako kretén – ale očividně to byl slušně vychovaný kretén.

Následujících několik dní jsem na Noaha nenarazila. Kdykoli jsem odpoledne zašla do loděnice, nejdřív jsem hlasitě zaklepala na dveře, abych se ujistila, že není doma, než jsem vešla dovnitř, abych mu tam uklidila.

O volných chvílích se ráda koupu za soumraku v jezeře. Právě to se mi na životě u jezera líbí asi nejvíc. Na světě není lepší místo, kde si vyčistit hlavu, než ve vodě.

V jezeře také cvičím. Nemám čas běhat nebo chodit do fitka. Ve vodě si však připadám, jako by mě nic ne-

tížilo, jako bych dokázala cokoli na světě. A tak jsem si vybudovala vlastní cvičební plán. Ten zahrnuje skákání a dřepy pod vodou a tanec, kdy máchám rukama kolem sebe, bez rytmu a bez důvodu. Dělán si, co se mi zachce. Cokoli, co mi zvedne hladinu endorfinů.

Dnes večer jsem měla volno, proto jsem zamířila k jezeru. Nasadila jsem si sluchátka a poskakovala za poslechu starých hip-hopových písniček, když jsem si najednou všimla, jak se ke mně někdo řítí. Než jsem se nadála, popadl mě za ramena.

Srdce se mi rozbušilo.

Až po chvíli jsem si uvědomila, že je to Noah.

2. KAPITOLA

Heather

Co to děláte?“ vykřikla jsem se srdcem v krku. Okamžitě mě pustil. Ztěžka oddechoval, když vyhrkl: „Vy se netopíte...“

Vytáhla jsem si sluchátka z uší. „Ne! Proč jste si to myslel?“

„Máchala jste rukama jako šílenec. Byl jsem zrovna na verandě a myslel, že potřebujete pomoc.“

Tep se mi zrychlil. „Netopila jsem se. *Tancovala* jsem.“

Zaskřípal zuby. „*Tancovala...*“

„Ano.“

„Prokrista...“,“ ucedil.

Nato se otočil a začal se brodit vodou ke břehu.

Stála jsem tam v šoku a zírala, jak se jeho rozložitá postava vzdaluje. Narazila jsem na toho muže jen dvakrát, a pokaždé se mi ho podařilo během několika vteřin naštvat.

Pak mi to došlo: On si myslel, že se topím, a tak mě běžel *zachránit*. Skočil do vody oblečený. *Panebože*. Sice jsem nebyla v ohrožení života, ale stejně jsem mu chtěla poděkovat.

„Počkejte!“ vykřikla jsem.

Noah se nezastavil, dál mířil zpátky k loděnici.

On se vážně zlobí.

Už tak to mezi námi bylo nahnuté. *A ted' jsem to tuplem pokazila.* Jak jsem ale mohla vědět, že k tomu dojde? Cvičím takhle aerobic už celé měsíce, a nikdo si nikdy nemyslel, že potřebuju pomoct. Po pravdě za mnou ještě nikdy nikdo takhle nevyrazil.

Když jsem k Noahovi konečně doběhla, už seděl na dřevěné verandě loděnice. Zastavila jsem se před schody.

Celý zachmuřený a našťvaný se opíral zády o dům. Široká ramena se mu zvedala a klesala. Černé tričko se mu lepilo k hrudi. I džíny měl mokré a nohy bosé. Byl neskutečně sexy – víc než kterýkoli jiný muž, co sem za poslední, hodně dlouhou dobu zabloudil. Nebo spíš nikdy. Sice je o něco starší, to však nezabránilo mému tělu, aby se probudilo k životu. Jeho věk – jeho vyspělost – mě neskutečně vzrušovaly. Moje vlastní reakce na tohoto muže mě fascinovala i děsila zároveň.

Předstíral, že tu nejsem. Dívala jsem se, jak se otáčí a natahuje otevřeným oknem pro něco uvnitř – pro doutník. Převalil si ho mezi prsty a pak teprve zapálil. Doutníkový kouř mi nikdy nevoněl, ale to, jak ho svíral v rukách, bylo sexy. Když už je řeč o jeho rukách, má je velké, žilnaté, mocné – jsou to ruce, které by dokázaly stejně snadno ublížit jako ochránit.

Vložil si doutník mezi rty. Špička se rozzářila, když z něj potáhl.

Dál jsem hleděla na jeho ruce, mozolnaté a hrubé. Nejspíš odvedly pořádný kus práce. Povzdechla jsem si. Noah Cavallari je *muž* ve všech smyslech toho slova.

Dál mě ignoroval a já tak byla kdovíproč o to odhodlanější si s ním promluvit – což byl nejspíš pravý opak toho, o co stál on.

Dobrý pokus, ale „žádný doutník“, Noahu.

Odkašlala jsem si. „Moc mě to nedorozumění mrzí.“

Dlouze potáhl a vyfoukl obláček dýmu. Pak ke mně otočil hlavu tak prudce, až mě to překvapilo.

„Co za člověka takhle tancuje v jezeře?“

„Říká se tomu aqua aerobic,“ vysvětlila jsem.

Zavřel oči a pak mě překvapil dlouhým, srdečným smíchem, jenž jako by rozvibroval celé mé tělo.

No, aspoň má smysl pro humor.

„Co jste poslouchala, zatímco jste předváděla to své číslo?“

„Nevím,“ zalhala jsem.

„Podle mě víte.“

„Ano, vím. Ale nechci vám to říct.“

„Proč ne? Zajímalo by mě, jaká hudba nutí člověka takhle sebou zmítat. Mohl bych si ji poslechnout?“

Horší už to snad být nemohlo. Věděla jsem, že mu to dlužím, proto jsem mu podala sluchátka a obrnila se před jeho reakcí.

Zaklonil hlavu a rozesmál se ještě víc než dřív.

Poslouchala jsem „Jump“ od Kris Kross.

Strhla jsem mu sluchátka z uší. „Spokojený?“

„Tohle jsem potřeboval. Děkuju. Tu písničku jsem neslyšel od... možná sedmi let. To jste byla ještě na houbách.“ Uchechtl se.

„No, je to dobrá skladba. Nejradši bych při ní –“

„Poskakovala?“ Uchechtl se.

Kousla jsem se do rtu, ale nemohla jsem si pomoci a stejně jako on se rozesmála.

Zvedl ruce a uštěpačně se zazubil. „Nesoudím vás. Opravdu ne.“

„Jsem ráda, že jsem vás mohla pobavit,“ pronesla jsem. „Soudě podle vaší nedávné přehnané reakce na moji přítomnost ve vašem pokoji bych řekla, že to potřebujete.“

Pobavený úsměv mu opadl z tváře, teď už se mu v očích míhaly blesky. „Vyšel jsem ze sprchy a našel u sebe doma pubertáčku. Jaká reakce by podle vás byla vhodná?“

Pubertáčku?

Tak to ne.

„Nejsem *pubertáčka*, takže v tomhle směru se mýlíte. A odpověď je *jakákoli jiná reakce* než ta, kterou jste mi předvedl. Bylo to nedorozumění a vy jste se na mě naprosto bezdůvodně obořil.“ Namíchnutě jsem zafuněla, vyhlédla na jezero a zase se na něj zadívala. „A jsem Heather. Oficiálně jsme se nepředstavili.“

Po chvíli odpověděl: „Noah.“

I to, jak své jméno převalil na jazyku, bylo sexy.

„Vím, jak se jmenujete... z vaší rezervace. Po pravdě jsem si vás prověřila, ale bohužel se informace, které jsem zjistila, netýkaly poruchy osobnosti. Ráda vás poznávám.“

„Jasně. Nejsem žádný vrahoun, jen pitomec, který to občas přežene. Na tohle neexistuje filtr.“

Přistoupila jsem k němu o několik kroků. „Upřímně mě mrzí, co se stalo. Děkuju, že jste mě běžel zachránit. Kdybych se skutečně topila, byl by to od vás hrdinský čin.“

„Měl jsem snad na vybranou? Odtud to vypadalo, že mácháte rukama o pomoc. Jenom blbec by nic neudělal.“ Odvrátil se ode mě.

„Když už je řeč o tom, že byste se zachoval jako blbec...“

To ho znovu upoutalo.

„Tehdy poprvé jsem myslela, že jste pryč. To byl jediný důvod, proč jsem vám tam zašla uklidit. Neměl jste venku auto.“

Noah vyfoukl obláček kouře. „Potřeboval jsem vy-

měnit pneumatiku. Nechtěl jsem čekat hodinu v servisu, tak jsem se ten kilometr a půl vrátil pěšky s tím, že se aspoň osprchuju. A oba víme, jak to dopadlo.“

Na okamžik jsme se na sebe zadívali, než se mu na rtech usadil mírný úsměv. Vydechla jsem úlevou.

„Mrzí mě, že jsem se na vás tak utrl,“ pověděl mi nakonec. „Po pravdě jsem toho hned zalitoval. Jen jste mě překvapila.“

„To nevadí.“ Ošila jsem se a nevěděla, co dělat. V jeho blízkosti jsem si připadala jako na trní. „A je mi dvacet, to jen tak mimochodem. Takže *nejsem* pubertáčka. Kolik je vám?“

„Až moc na to, abych trávil čas s dvacetiletou holkou, které trčí prsa ven.“

Sklopila jsem oči. *Sakra*. Měl pravdu. *Opravdu* mi z vrchního dílu plavek málem vypadávala prsa. Tak jsem vnímala jen jeho, že jsem si toho vůbec nevšimla. Zakryla jsem si hrudník pažemi. Ne že bych něco takového měla v plánu, ale i tak to ode mě bylo nemístné. Místo abych se zastyděla, že na to sám poukázal, to ve mně probudilo žár. Přece jen mě do určité míry vnímal i v sexuálním směru. A mně se to líbilo – možná až moc. Projelo mnou takové vzrušení, jaké jsem necítila snad celou věčnost.

„Proč tu všechnu práci odvádíte zrovna vy? Připadá mi, že jste snad na všechno sama. Proč?“

Na to se mě ještě nikdy nikdo nezeptal.

„Je to moje zodpovědnost. Proč vám to připadá zvláštní?“

„Neměla byste být ve svém věku na vysoké? Proč tu místo toho uklízíte?“

Jeho otázka mě maličko urazila, zároveň jsem však byla ráda, že si toho někdo všiml.

„Ne že bych tomu dávala přednost. Moje matka

na tom není dobře... duševně. Takže jsem přebrala většinu povinností kolem domu a ohledně nájemníků. Když se nestarám o chod tady, pracuju v hospodě U Jacka Foleyho.“

„Můj pokoj uklízet nemusíte.“

„Ale musím. Patří to k mojí —“

„Během mého pobytu u mě uklízet nebudete,“ vyštěkl. „Nemám rád, když mi někdo leze do soukromí. A určitě máte lepší věci na práci než uklízet nepořádek po dospělém muži.“

„No, jestli si to nepřejete, tak to dělat nebudu.“

„Nepřeju si to.“

Bože, ten je nerudný.

A sexy.

„Dobře.“ Zachvěla jsem se.

Začala mi být zima, nechtělo se mi však pryč. Tahle veranda byla nejspíš to poslední místo na světě, kde bych měla co dělat, avšak právě tady jsem chtěla být. Právě tady jsem se poprvé za dlouhou dobu cítila naživu.

Zaskřípala jsem zuby. „Co vás přivedlo na léto k jezeru Winnepesaukee?“

Místo odpovědi se Noah narovnal a vešel do domu. Dveře se za ním zabouchly.

To snad ne!

Opravdu to vážně udělal?

Asi bych se ho tedy neměla vyptávat na nic osobního.

Už jsem se chtěla otočit a vyrazit k domovu, když mě překvapilo zaskřípání dveří. Vrátil se na verandu s kostkovanou flanelovou košilí v ruce.

Mrštil s ní po mně. „Oblečte si ji. Zakryjte se.“

„Děkuju.“ Provlékla jsem paže rukávy a zapnula si ji. Voněla po něm, mužně a dřevitě – jako by někdo

nalil do flakonu vůni testosteronu a začal ji prodávat. Rozhodla jsem se v té košili spát.

K mému překvapení se vrátil k mé dřívější otázce. „Potřeboval jsem na chvíli od všeho pryč. Tohle místo jsem si vybral náhodně. Nezjišťoval jsem si, jestli tady nenarazím na hospodyňku, která jako by z oka vypadla Fly Girl.“ Mrkl na mě.

„Co je Fly Girl?“

„Sakra.“ Povzdechl si a sklopil oči. „To jste ještě nebyla na světě.“

„No, tak co je to? Ta Fly Girl? Nějaký komiks o superhrdince?“

Rozesmál se tak srdečně, až jsem to ucítila mezi nohama. „V devadesátých letech běžel jeden komediální seriál... *In Living Color*. Hráli v něm Jamie Foxx a Jim Carrey. Mezi jednotlivými skeči vystupovala vždycky před reklamou taneční skupina Fly Girls. No, prostě jsem si jenom dělal legraci z toho vašeho hip-hopového čísla.“

„Musím si to najít na internetu. Docela mě mrzí, že o tom nic nevím. Jinak se v popkultuře devadesátých let docela vyznám.“

Cítila jsem, jak rudnu, ani nevím proč.

Odkašlala jsem si a zeptala se: „Pracujete?“

Zabafal z doutníku a z úst se mu vyvalil kouř, než odpověděl: „Vzal jsem si od toho pauzu.“

„Čím se živíte?“

Neodpověděl okamžitě. Spíš jako by se rozhodoval, jestli mi má na tu otázku odpovědět.

„Jsem fotograf.“

„Opravdu? To je skvělé. Vždycky jsem se chtěla naučit fotit. Jakým fotografiím se věnujete?“

„Všemu od přírody po portréty. Ať řeknete cokoli, pravděpodobně jsem to fotil. Před několika lety jsem

na volné noze spolupracoval s novinami. Mám široký záběr.“

„Takže teď pracujete na sebe? Proto máte možnost vzít si volno?“

„Přesně tak.“

Dál jsem se vyptávala: „U jezera byste mohl pořídit opravdu nádherné fotografie, zvláště při západu slunce. Proto jste sem přijel? Načerpát inspiraci na focení?“

„Ne. Nepřijel jsem fotit. Vzal jsem si od toho pauzu. Jak jsem řekl, vybral jsem si tohle místo náhodně. Bylo to dost daleko, ale ne zas tak daleko od domova. Hlavně jsem chtěl někam, kde bude ticho a klid, někam, kde budu moci přemýšlet.“

„Tak to jsem vám ten klid narušila.“

„Ani ne... Zfušované záchrany topících dokážou člověka uklidnit víc než dost.“

Usmál se a já mu to opětovala.

Bože. Všimla jsem si jeho řas. Připadalo mi nespravedlivé, že má muž takhle dlouhé řasy.

Na chvíli se rozhostilo ticho, než jsem se zeptala: „Podle vás jsem dost trapná, co?“

„Ano.“

Rozesmálo mě, jak rychle odpověděl. Ani nad tím nemusel přemýšlet.

Znovu se usmál. Kdykoli to udělal, ucítila jsem, jak se mi nitro zachvělo. Připadala jsem si bláhová. Měla bych si vrazit facku, abych se těch podivných pocitů zbavila.

Zadívala jsem se do dálky, abych mohla uvažovat rozumně. „Ještě nikdy jsem jezero večer neviděla z tohoto úhlu.“

„Proč ne? Vždyť tu bydlíte, ne?“

„V loděnici moc času netrávím. Od dětství mě učili, abych se lidem, kteří si ji pronajímají, vyhýbala. Má-

ma mě vždycky nutila držet se odtud dál. Teď je to ale jiné, protože zodpovědnost za tohle místo padla na mě, ale stejně sem chodím jenom pracovat. Na téhle straně pozemku moc času netrávím.“

„To je po pravdě dobře,“ pronesl.

„Protože vás aspoň nebudu otravovat?“

„No, to také. Ale hlavně jsem myslel, že je dobře, že vás máma vychovala, abyste se držela od hostů dál. Po světě běhá spousta zlých lidí. Když máte děti, není snadné, že se vám tu střídá jeden cizí člověk za druhým.“

To mi připomnělo časy, kdy jsem tu *nebyla* sama. Kdykoli jsem pomyslela na Opal, zaplavil mě nepopsatelný smutek. Ani náhodou jsem se mu s tím však nehodlala svěřit, proto jsem si nechala myšlenky pro sebe.

Přerušil mě v dumání: „Brzy bude tma. Měla byste se vrátit domů, než si vaše matka začne dělat starosti, jestli se vám něco nestalo.“

„Ani mě neviděla odcházet. Pochybuju, že ví, že jsem pryč. Moje máma tráví většinu času ve svém pokoji... kvůli depresi.“

Okamžik tuhle informaci zpracovával. „To mě mrzí.“

„To nic.“

Chvíli jsme mlčeli.

Rozhlédl se. „Myslíte, že tu zůstanete napořád? Udržovat to tu musí být hodně nákladné. A to nepočítám všechnu tu práci, kterou musíte zvládat.“

„Je to náročné. A moc ráda bych to tu celé prodala.“

„Proč to neuděláte?“

„Za prvé je mi jenom z té představy smutno. Dům a loděnice patří mé rodině už celé roky a já tu bydlím moc ráda. Ale asi mi nezbyvá nic jiného než to prodat. Hlavní dům je pro mě a mámu moc velký a nákladný.

Máma sama nadhodila, že bychom to mohly prodat. Musíme tu toho ale hodně opravit, než zveřejníme inzerát. A to zabere spoustu času.“

Přidržel si doutník mezi zuby a zadíval se na mě, než potáhl. „Máte toho hodně. Není divu, že jste tancovala v té vodě jako šílená. Hlavně abyste to ze sebe dostala, že?“

„Přesně tak. Tancování mi pomáhá zvládat stres.“

Noah vstal a sešel z verandy, aby zašlápl zbytek doutníku o beton. Když se vrátil, zůstal stát naproti mně. Tím, jak se nade mnou tyčil, mi připomněl, jak je vysoký. Vánek ke mně zanesl jeho vůni – směs doutníku a kolínské. Stejná vůně sálala z košile, kterou jsem měla na sobě. Klidně bych k ní mohla čichat celou noc. Jeho blízkost dokázala s mým tělem věci, jaké jsem ještě nikdy nezažila.

Noah se rozhlédl. „Zmínila jste se, že je tu potřeba nějaké věci opravit. Co třeba?“

Vydechla jsem. I přemýšlet nad tím mě vyčerpávalo. „Je toho spousta. Musím si sepsat seznam.“

„Proč to neuděláte? Sepište seznam. Umím to rukama. Uvidíme, jestli vám s něčím z toho zvládnu pomoci.“

Přestala jsem vnímat u *umím to rukama*. Představitost se mi rozběhla na plné obrátky. *Kruci*. Začala jsem přemýšlet, co všechno těma rukama dokáže – zvlášť s mým tělem.

„To vám nemůžu dovolit.“

„Byla byste hloupá, kdybyste mojí nabídky nevyužila. Přišel jsem zvolnit tempo, ale pravda je, že ani takové ticho není to pravé ořechové. Rád se něčím zaměstnám.“

Kousla jsem se do spodního rtu a zavrtěla hlavou. „Nevím...“

„Sepište seznam,“ trval na svém.

Noah měl pravdu. Byla bych hloupá, kdybych jeho nabídky nevyužila. Koneckonců se nedá říct, že by mi lidi klepali na dveře s tím, že mi tu pomůžou.

Naklonila jsem hlavu. „Co byste za to chtěl?“

Výraz mu potemněl. „Ne vždycky mají lidé postranní motiv.“

To mi dodalo odvahu. „Napadlo mě, že byste třeba chtěl výměnou za pomoc jít se mnou na rande.“

Slyšeli jste? To zaskřípala gramodeska.

Přiznávám, bylo to ode mě trochu drzé, ale jeho blízkost ve mně probouzela chuť flirtovat. Možná mi jeho kolínská a kouř z doutníku stouply do hlavy.

„To má být vtip, že jo?“

Tak jo, neměla jsem mu to navrhnout.

„Po pravdě –“

„Vždyť jsem tak starý, že bych mohl být vaším otcem.“

Opravdu? Tak takhle se na mě dívá? Věděla jsem, že je starší než já... avšak takhle starý mi nepřipadal. Ani náhodou. Tipovala jsem ho na něco málo po třicítce, ačkoli jsem naprosto netušila, kolik mu doopravdy je.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nic takového. To je hloupost. Možná starší bratr. Kolik vám je?“

Místo odpovědi ke mně udělal dva kroky. „Něco si vyjasníme.“

„Dobře...“

„Nabídl jsem vám pomoc, aniž bych tím něco naznačoval. A nepozvu vás na rande, nebudu vám dělat návrhy, ani se k vám nebudu přibližovat. Je to jasné?“

Tak dobře.

Polkla jsem. Zaplavilo mě zklamání. Odkášlala jsem si. „Ano.“

„Dobře.“ Vyrázil ke dveřím, kde se naposledy zastavil. „Měla byste jít. Rád jsem si popovídal. Zítra mi přineste ten seznam.“

Zmizel v domě a nechal mě na verandě obklopenou zbytkem své vůně a s pocitem, že jsem naprostý idiot.

U sebe v pokoji jsem si ten večer přehrávala jeho slova.

„Nepozvu vás na rande, nebudu vám dělat návrhy, ani se k vám nebudu přibližovat. Je to jasné?“

Bože.

Tou svojí odhodlaností mě přitahoval ještě víc. Je zvláštní, jak to funguje.

Choval se ke mně, jako by mi bylo dvanáct. Ve dvaceti jsem snad dost stará na to, abych si chodila, s kým budu chtít. Je mi jedno, jestli tomu muži bude čtyřicet, nebo osmdesát. Před sto lety se ženy v průměru dožívaly asi padesátky. Teď už bych za sebou měla půlku života. Po osmnáctce je věk jenom číslo.

Noah to však viděl jinak. Nebo možná využíval věk jen jako výmluvu. Problém však byl, že *jsem si dělala legraci!* (Tak trochu.) A on to musel vzít vážně a dát najevo, že mezi námi nikdy k ničemu ani náhodou nedojde. Proč po něm kvůli jeho odmítnutí toužím ještě víc?

Chtěla jsem si o něm zjistit první poslední. Zapnula jsem si notebook a do Googlu napsala: *Noah Cavallari fotograf Pensylvánie.*

Okamžitě jsem objevila jeho webovou stránku. Byl to první výsledek vyhledávání.

Fotograf Noah Cavallari. Jo. To bude on.

Klikla jsem na to. Na elegantním černém pozadí se objevila stránka, na níž se střídaly úchvatné snímky.

Fotografie všeho možného od afrických safari po prezidentovu inauguraci. Noahova kariéra očividně zahrnovala celou škálu témat. Soudě podle jeho životopisu se narodil na předměstí Filadelfie a fotit začal už v raném věku. Po promoci v oboru fotožurnalistika strávil další roky prací ve stavební firmě svého otce a jako vedlejšák fotil. Nakonec si z focení udělal úspěšnou živnost.

Kariéra ho zavedla na místa po celém světě, avšak v posledních letech si otevřel studio a soustředil se na soukromé focení a portréty. Kromě fotografie v životopisu na žádných jiných snímcích nebyl, a i tam mu obličej zakrýval obrovský objektiv. Stačilo to však, abych si potvrdila, že v mé loděnici opravdu bydlí Noah Cavallari.

No, tak to mě zaujalo. Očividně si vybudoval dechberoucí kariéru – vypadalo to, že mu nic neschází.

Proto se nabízela otázka: Co tu pohledává?

Začala jsem spřádat teorie.

Panebože, co když umírá?

Ne, připadal mi zdravý a v plné síle.

Utíká snad před zákonem?

Ne. Proklepla jsem si ho. Má čistý rejstřík.

Proč se sem ale přestěhoval na celé tři měsíce? Vůbec jsem to nechápala.

Na týden, možná dva, to by dávalo smysl. Ale proč na tak dlouho?

Před čím utíkáš, Noahu Cavallari?

Hodlala jsem to zjistit.

3. KAPITOLA

Heather

Odva dny později mi dorazila textovka z neznámého čísla.

Jsem v Home Depot. Jakou barvu chcete na loděnici zvenku?

Vzhledem k tomu, jak zněla otázka, jsem okamžitě pochopila, kdo mi píše. Zapomněla jsem, že jsem dala Noahovi svoje číslo. To posílám v uvítacím e-mailu všem nájemníkům pro případ, že by něco potřebovali.

Den po našem rozhovoru u jezera mi připomněl, abych sepsala ten seznam a seřadila jednotlivé položky podle důležitosti. Jelikož nátěr loděnice byl tak sešlý, že se barva místy odlupovala, zadala jsem to jako úkol s nejvyšší prioritou. Pořád jsem nemohla uvěřit, že mi chtěl pomoci. A už vůbec nemarnil čas a pustil se hned do práce.

Heather: Co třeba šedou?

Na displeji se objevily tři tečky, které značily, že mi píše odpověď.